

Per Fabæch Knudsen har disse erfaringer med

Lokalt arbejde i København

Jeg er blevet bedt om at skrive lidt om mine erfaringer med lokalafdelings arbejde i København igennem tiden til dette temanummer om lokalt stammearbejde.

Det er ikke fordi, der er så meget at prale af. Men man kan selvfølgelig også uddrage noget lærdom af erfaringer, der ikke er ubetinget positive.

Jeg begynder med begyndelsen. Og begyndelsen i denne sammenhæng er 1981, hvor jeg blev medlem af stammeforeningen, og hvor jeg samtidig kom i "Åbent Hus" på Taleinstituttet i Hellerup. "Åbent Hus" var et arrangement som Taleinstituttet stod for. Dette indebar, at der skulle være en fra Taleinstituttet, som var ansvarlig for, at der blev lukket og slukket efter os.

Det gik fint i begyndelsen, men efterhånden blev det lidt trættende (for mig) at møde de samme mennesker uge efter uge, uden der skete en pind. Jeg havde set "Åbent Hus" som en mulighed for at møde andre stammere, som jeg kunne snakke med om stammen og diskutere stammeproblemer med osv. Men hele stemningen var ikke til dét på "Åbent Hus". Her gjaldt det om at "hygge" sig, og stammen var på en eller anden måde ikke et emne, man kunne "hygge" sig med at tale om.

Der var andre end mig, der ikke var tilfredse med "Åbent Hus"-tilbudet. Vi satte os sammen for at tale om, hvad vi kunne gøre, og det endte med, at vi fandt ud at prøve at oprette nogle selvhjælpsgrupper. Vi indkaldte derfor til et møde på Taleinstituttet, hvor der kom ca. 20 mennesker. Vi fortalte om vores idé, og efterfølgende blev der dannet to grupper. Den ene selvhjælpsgruppe kørte ikke så længe, men den anden gruppe - som jeg var med i - fungerede (med nogle udskiftninger undervejs) i 3 år.

Grupperne fungerede sideløbende med "Åbent Hus" - og som regel gik vi op til "Åbent Hus" efter gruppemøderne - men efterhånden blev der færre og færre deltagere til "Åbent Hus". Det var så her idéen om en egentlig lokalafdeling opstod.

Vi ville have et sted, vores *eget* sted, hvor stammere kunne mødes, når der var behov for det. Vi ville ikke være afhængige af Taleinstituttet, så drømmen var at finde en nedlagt butik, og så indrette stammelokaler der. Vi indkaldte derfor til møde igen, der mandede ud i, at det var en mægtig god idé. Der blev nedsat en arbejdsgruppe, der dels søgte fonde om penge, og dels arrangerede en støttefest for lokalafdelingens oprettelse.

Det tog lang tid at planlægge støttefesten. Der skulle skaffes et sted at holde festen i, der skulle skaffes bands og der skulle annonceres. Der skulle laves og opsættes plakater. Der skulle købes øl og vand, smøres madder til salg osv. osv. Da selve aftenen oprandt, havde vi jo forestillet os, at salen ville være fyldt til bristepunktet - især med stammere. Men vi blev temmeligt skuffede. Udover planlægningsgruppen kom der 1 (én) stammer, og han havde deltaget i en anden fest i huset og var ved ankomsten til huset blevet opmærksom på vores arrangement.

De 3 bands vi havde skaffet til at spille til støttefesten, spillede gratis. De fik dækket deres transportudgifter og fik gratis øl og vand. Det var så heldigt, at musikerne havde fortalt vidt og bredt at de skulle spille, så deres venner kom og betalte 20 kr. i entré for at høre dem spille. Der kom måske 50 mennesker i alt udover musikerne og planlægningsgruppen. Hvis ikke musikerne havde fået deres venner til at komme, og planlægningsgruppen ikke havde taget kærester og venner med, så havde der kun været talepædagog Kaj Lauridsen, som hele vejen igennem havde støttet oprettelsen af lokalafdelingen, og hans kone og den enlige stammer, der var mødt op ved et tilfælde.

Det var som sagt ret skuffende. Vi fik dog et beskedent overskud ud af det som lagde grundlaget for porto- og andre udgifter i forbindelse med indkaldelse til det næste møde vi afholdt. Men der blev ikke penge til egne lokaler i det moment, så vi måtte stadigvæk mødes privat og i lejede lokaler i den indre by.

Efter et stykke tid, hvor tilslutningen til møderne dalede, gik lokalafdelingen i sig selv igen.

Et par år senere prøvede vi nok engang. Indkaldte alle stammere vi kendte fra Københavns, Roskilde og Frederiksborg amter til møde i København. 20-25 stykker til det første møde, 2-3 stykker efter nogle få måneder. Derefter "dvaletilstand" et år eller to.

Så prøvede vi igen. 10-15 stykker til det første møde, 2-3 stykker efter nogle måneder. Derefter "dvaletilstand" igen - og det er den tilstand vi p.t. er i i Københavnsområdet.

Man kan så spørge: hvad er der gået galt? Københavnsområdet huser mange stammere, der alle sammen mere eller mindre har et eller andet behov for, at møde andre mennesker i samme situation. Hvorfor møder man så ikke op, når der sker noget?

Jeg kan ikke svare andet på spørgsmålet, end at stammeres behov for at møde andre i samme situation er prioriteret lavt på listen over gøremål, man ellers har. Og selvfølgelig, at der kan være forskellige behov på forskellige tidspunkter af livet.

Det sidste er i hvert fald begrundelsen for, at jeg for øjeblikket personligt ikke prioriterer det lokale arbejde særligt højt. Jeg er for øjeblikket mere til det nationale og internationale arbejde - og så selvfølgelig familie og erhvervsarbejde.